

ВИСНОВОК

до проекту Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій
(реєстр. № 14062 від 22.09.2025)

та

до проекту Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій
(реєстр. № 14062-1 від 07.10.2025)

Комітет Верховної Ради України з питань цифрової трансформації на своєму засіданні 18 листопада 2025 року (Протокол № 159) розглянув проект Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій (реєстр. № 14062 від 22.09.2025), поданий народним депутатом України Наталухою Д. А. та іншими народними депутатами України та проект Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій (реєстр. № 14062-1 від 07.10.2025), поданий народним депутатом України Буймістер Л. А.

Законопроекти розроблено з метою регулювання здійснення прямих іноземних інвестицій у операторів критичної інфраструктури, у суб'єкти господарювання, які здійснюють користування надрами, які мають стратегічне значення для сталого розвитку економіки та обороноздатності держави, які займаються товарами військового призначення та товарами подвійного використання.

В межах предметів відання Комітету щодо запропонованих законодавчих змін зазначаємо наступне.

Міністерство цифрової трансформації України у своїх висновках до законопроектів висловило, зокрема, такі зауваження та пропозиції.

До законопроекту (реєстр. № 14062):

Абзацом п'ятим частини першої статті 1 проекту Закону України «Про скринінг прямих іноземних інвестицій» (далі – проект Закону) пропонується визначити поняття «Реєстр іноземних інвесторів» так:

«Реєстр іноземних інвесторів – автоматизована система, що містить перелік іноземних інвесторів, щодо прямих іноземних інвестицій по яких було здійснено скринінг прямих іноземних інвестицій в цілях цього Закону».

Слід звернути увагу, що правові, організаційні і фінансові засади створення та функціонування публічних електронних реєстрів з метою захисту прав та інтересів фізичних та юридичних осіб під час створення, зберігання, оброблення та використання інформації у публічних електронних реєстрах встановлює Закон України «Про публічні електронні реєстри» (далі – Закон).

Частиною другою статті 3 Закону передбачено, що ведення усіх реєстрів, за допомогою яких органи державної влади, органи місцевого самоврядування, саморегулівні організації, юридичні особи публічного права, їх посадові особи, інші уповноважені законом особи здійснюють збирання, оброблення та поширення офіційної інформації про передбачені цим Законом та іншими законами об'єкти реєстрів, здійснюється в електронному вигляді відповідно до вимог цього Закону, законів або інших актів законодавства, згідно з якими вони створені, та є публічними електронними реєстрами.

Слід звернути увагу, що відповідно до пункту 12 частини першої статті 2 Закону публічний електронний реєстр (реєстр, кадастр, реєстр тощо) (далі - реєстр) – інформаційно-комунікаційна система, що забезпечує збирання, накопичення, захист, облік, відображення, оброблення реєстрових даних та надання реєстрової інформації.

Зважаючи на вищевказане, пропонується привести визначення «Реєстр іноземних інвесторів» у відповідність до чинного законодавства України.

Проектом Закону пропонується статтю 18 викласти у такій редакції:

«1. Для цілей моніторингу проведення скринінгу прямих іноземних інвестицій, передбаченого статтею 19 цього Закону діє Реєстр іноземних інвесторів.

2. Наповнення даними Реєстру іноземних інвесторів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику, на основі відомостей, наданих іноземними інвесторами, у Порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

3. Інформація, що міститься у Реєстрі іноземних інвесторів, є інформацією з обмеженим доступом, порядок доступу до неї регулюється законом».

Слід звернути увагу, що відповідно до частини 1 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон 2) інформацією з обмеженим доступом є:

- 1) конфіденційна інформація;
- 2) таємна інформація;
- 3) службова інформація.

Згідно зі статтею 7 Закону 2 конфіденційна інформація - інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов. Не може бути віднесена до конфіденційної інформація, зазначена в частині першій і другій статті 13 цього Закону.

Розпорядники інформації, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, які володіють конфіденційною інформацією, можуть поширювати її лише за згодою осіб, які обмежили доступ до інформації, а за відсутності такої згоди - лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Посилаючись на статтю 8 Закону 2 таємна інформація - інформація, доступ до якої обмежується відповідно до частини другої статті 6 цього Закону, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству і державі. Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську, розвідувальну таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю.

Порядок доступу до таємної інформації регулюється цим Законом та спеціальними законами.

Згідно зі статтею 9 Закону 2 відповідно до вимог частини другої статті 6 цього Закону до службової може належати така інформація:

1) що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрішню службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень;

2) зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці.

Документам, що містять інформацію, яка становить службову інформацію, присвоюється гриф «для службового користування». Доступ до таких документів надається відповідно до частини другої статті 6 цього Закону.

Перелік відомостей, що становлять службову інформацію, який складається органами державної влади, органами місцевого самоврядування, іншими суб'єктами владних повноважень, у тому числі на виконання делегованих повноважень, не може бути обмеженим у доступі.

Так, у частини 3 статті 18 розділу I проекту Закону необхідно визначити, до якого типу інформації з обмеженим доступом належать відомості з Реєстру іноземних інвесторів.

Слід наголосити, що відповідно до частини третьої статті 4 Закону виключно законом або іншим актом законодавства, згідно з яким створений реєстр, визначаються відомості, зазначені у частині другій статті 26 цього Закону (крім випадків, визначених статтями 40 і 41 цього Закону).

Так, згідно з частиною другою статті 26 Закону базовий реєстр створюється згідно з законом, в якому серед іншого зазначаються:

- 1) повна та скорочена (за наявністю) назва реєстру;
- 2) призначення реєстру;
- 3) назва держателя реєстру;
- 4) назва та/або вимоги до адміністратора;
- 5) вимоги до публічних реєстраторів;
- 6) вимоги до створювачів;
- 7) об'єкт (об'єкти) реєстру, порядок його (їх) реєстрації та ідентифікації;
- 8) джерела інформації відповідного реєстру;

9) види реєстрових даних, метаданих та візуальних, підтверджуючих ці дані, образів (матеріалів фото- та відеофіксації, скан-копій тощо);

10) спосіб (процес) створення створювачем інформації про об'єкт реєстру, у тому числі з використанням прикладних програмних інтерфейсів реєстрів;

11) строки внесення до реєстру інформації про об'єкти реєстру;

12) види та матеріальні форми документів, що створюються під час ведення реєстру, та спосіб їх обліку у складі такого реєстру;

13) фінансові джерела створення програмно-технічних засобів реєстру та право власності на них;

14) вимоги до ведення та адміністрування реєстру;

15) вимоги до інтеграції з Системою електронної взаємодії електронних ресурсів;

16) вимоги до обробки та захисту персональних даних, інших реєстрових даних та інформації;

17) джерела фінансового забезпечення функціонування реєстру;

18) форми і порядок оприлюднення та отримання реєстрової інформації, права та обов'язки користувачів;

19) перелік послуг реєстру та розмір плати за їх надання;

20) вимоги до системи управління ризиками та інформування суб'єктів інформаційної взаємодії і правоволодільців про порушення цілісності реєстрової інформації, її несанкціонованої обробки;

21) порядок обов'язкового інформування правоволодільця про запити будь яких осіб щодо інформації про нього та належні йому майно, майнові, правові та інші спеціальні статуси, а також про збирання, оброблення, внесення такої інформації до відповідних реєстрів, її зміну та видалення;

22) дата початку функціонування реєстру.

Враховуючи вищевказане, пропонується доповнити основними відомостями про такий реєстр статтю 18 розділу I проекту Закону із врахуванням частини другої статті 26 Закону.

Відповідно до частини першої статті 8 проекту Закону скринінгу підлягають прямі іноземні інвестиції, зокрема, суб'єкти господарювання, які є операторами критичної інфраструктури, які здійснюють управління об'єктом критичної інфраструктури, внесеного до Реєстру об'єктів критичної інфраструктури. Інформація про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури надається іноземному інвестору на запит центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику, через Єдиний державний веб-портал електронних послуг у строк десять робочих днів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Слід звернути увагу, що отримання іноземним інвестором інформації про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури підпадає під дію Закону України «Про адміністративні послуги» (далі – Закон 1), відповідно до частини третьої статті 3 якого до адміністративних

послуг також прирівнюється надання органом виконавчої влади, іншим державним органом, органом влади Автономної Республіки Крим, органом місцевого самоврядування, їх посадовими особами, державним реєстратором, суб'єктом державної реєстрації витягів та виписок із реєстрів, довідок, копій, дублікатів документів та інші передбачені законом дії, у результаті яких суб'єкту звернення, а також об'єкту, що перебуває в його власності, володінні чи користуванні, надається або підтверджується певний юридичний статус та/або факт.

Частиною першою статті 5 Закону 1 встановлено, що виключно законами, які регулюють суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг, серед іншого, встановлюються:

- суб'єкт надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністративної послуги;

- перелік та вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги;

- платність або безоплатність надання адміністративної послуги;

- перелік підстав для відмови у наданні адміністративної послуги.

Водночас вказані основні вимоги до регулювання надання адміністративних послуг у проекті Закону не встановлені.

Також частиною першою статті 8 проекту Закону не визначено суб'єкта, до якого повинен звернутися з запитом центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику, для отримання інформації про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури, що створює правову невизначеність.

Крім того, з положень частини першої статті 8 проекту Закону неможливо чітко встановити суб'єкта, якому через Єдиний державний веб-портал електронних послуг надається інформація про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури: іноземному інвестору чи центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику.

Слід зауважити, що відсутність чіткого врегулювання відносин з цього питання створює передумови для правової невизначеності та довільного тлумачення правових норм суб'єктами правозастосування.

У зв'язку з цим пункт 1 частини першої статті 8 проекту Закону в цілому потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням вищевикладеного.

Водночас у пункті 8 частини першої статті 4 Закону 1 визначено, що державна політика у сфері надання адміністративних послуг базується, зокрема, на принципі раціональної мінімізації кількості документів та процедурних дій, що вимагаються для отримання адміністративних послуг.

Також послуга з надання інформації про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури є публічною послугою в розумінні пункту 6 частини першої статті 1 Закону України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» та відповідно підпадає під дію цього Закону.

Відповідно до пункту 11 частини першої статті 4 Закону України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» державна політика у сфері надання публічних (електронних публічних) послуг, зокрема, базується на такому принципі як адміністративне спрощення.

Пунктом 12 Порядку ведення Реєстру об'єктів критичної інфраструктури, включення таких об'єктів до Реєстру, доступу та надання інформації з нього, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 квітня 2023 р. № 415 (далі – Порядок), до відкритої інформації у Реєстрі об'єктів критичної інфраструктури віднесена інформація про:

- секторальний орган, який подав інформацію до Реєстру;
- найменування (прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності), місцезнаходження (адреса) та код згідно з ЄДРПОУ (РНОКПП - за наявності) оператора критичної інфраструктури, форму власності, країну реєстрації, КВЕД основної діяльності;

- кінцевого бенефіціарного власника/контролера;
- реєстровий номер об'єкта критичної інфраструктури;
- дату внесення інформації про об'єкт критичної інфраструктури до Реєстру вперше.

Згідно з пунктом 5 Порядку держателем та адміністратором Реєстру об'єктів критичної інфраструктури є уповноважений орган у сфері захисту критичної інфраструктури України, який здійснює облік, узагальнення, систематизацію, аналіз та надання інформації, яка подається секторальним органом, включення об'єкта критичної інфраструктури до Реєстру, внесення інформації про об'єкт до Реєстру та/або виключення інформації з Реєстру, внесення змін до відомостей, що містяться в Реєстрі, здійснює інші повноваження, пов'язані з веденням Реєстру для забезпечення його функціонування.

Відповідно до пункту 14 Порядку уповноважений орган у сфері захисту критичної інфраструктури України забезпечує цілодобовий доступ до відкритої інформації на своєму офіційному веб-сайті.

З огляду на зазначене, пропонується розглянути питання щодо самостійного отримання іноземним інвестором інформації із Реєстру об'єктів критичної інфраструктури про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури, а також виключення слів «через Єдиний державний веб-портал електронних послуг».

Згідно з абзацом першим статті 11 проекту Закону іноземний інвестор, який має на меті здійснити інвестицію у суб'єкт скринінгу прямих іноземних інвестицій шляхом вчинення відповідного правочину, надсилає поштовим відправленням чи в електронній формі через Єдиний державний веб-портал електронних послуг, або із накладенням кваліфікованого електронного підпису на офіційну електронну адресу центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику, заповнену анкету, документи, визначені статтею 12 цього Закону, та запит на погодження здійснення прямих іноземних інвестицій (далі - запит).

Відповідно до пункту 1 Положення про Єдиний державний вебпортал електронних послуг, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 04.12.2019 № 1137 (далі – Положення 1137), це положення визначає мету, основні завдання, функціональні можливості та суб'єктів Єдиного державного вебпорталу електронних послуг (далі – Портал Дія), зміст розміщеної на ньому інформації та порядок її внесення, порядок ведення Реєстру адміністративних послуг, а також інші питання щодо функціонування Порталу Дія.

Абзацом третім пункту 3 Положення 1137 передбачено, що власником (держателем) Порталу Дія та виключних майнових прав інтелектуальної власності на його програмне забезпечення є держава в особі Мінцифри.

Згідно з абзацом першим пункту 10 Положення 1137 власник (держатель) Порталу Дія забезпечує, зокрема розроблення та прийняття нормативно-правових актів щодо функціонування Порталу Дія. Відповідно до абзацу першого пункту 11 Положення 1137 технічний адміністратор державне підприємство «ДІЯ», що належить до сфери управління Мінцифри, здійснює створення, модернізацію, розвиток, адміністрування та забезпечення функціонування Порталу Дія, що включає в себе, зокрема: розроблення, створення, модернізацію, розвиток, впровадження та супроводження програмного забезпечення Порталу Дія.

Підпунктом 3 пункту 6 Положення 1137 передбачено, що відповідно до завдань Портал Дія має таку функціональну можливість як електронна ідентифікація та автентифікація користувачів із використанням механізмів, передбачених для безконтактних електронних носіїв, імплантованих до паспорта громадянина України, паспорта громадянина України для виїзду за кордон, посвідки на постійне проживання чи посвідки на тимчасове проживання відповідно до рекомендацій Міжнародної організації цивільної авіації.

Таким чином, надсилання через Єдиний державний веб-портал електронних послуг документів, зазначених у абзаці першому статті 11 проекту Закону, є технічно можливим лише для вищевказаних користувачів.

З огляду на зазначене, та з метою подальшого пошуку технічного рішення щодо надсилання іноземними інвесторами в електронній формі документів, зазначених у абзаці першому статті 11 проекту Закону, пропонується у статті 11 проекту Закону в абзаці першому слова «через Єдиний державний веб-портал електронних послуг» виключити.

До законопроекту (реєстр. № 14062-1):

Підпунктом 7 пункту 3 розділу VII «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону пропонується внести зміни до Закону України «Про Бюро економічної безпеки України» (далі – Закон про БЕБ).

Так, абзацом тринадцятим цього підпункту пропонується доповнити статтю 2 Закону про БЕБ новим пунктом 2¹ у такій редакції:

«Єдина інформаційна система Бюро економічної безпеки України – це інтегрована, модульна, інформаційно аналітична система, призначена для автоматизації діяльності Бюро економічної безпеки України у сфері запобігання,

виявлення, припинення та розслідування кримінальних правопорушень, що посягають на функціонування економіки держави, та здійснення інших повноважень, покладених на Бюро економічної безпеки України».

При цьому слід зазначити, що основні правові норми щодо відносин у сфері захисту інформації в інформаційних, електронних комунікаційних та інформаційно-комунікаційних системах регулюються Законом України «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах» (далі – Закон).

Слід звернути увагу, що абзацами одинадцятим, дванадцятим та двадцять третім статті 1 Закону визначено що:

інформаційна (автоматизована) система – організаційно-технічна система, в якій реалізується технологія обробки інформації з використанням технічних і програмних засобів;

інформаційно-комунікаційна система – сукупність інформаційних та електронних комунікаційних систем, які у процесі обробки інформації діють як єдине ціле;

електронна комунікаційна система – сукупність технічних і програмних засобів, призначених для обміну інформацією шляхом передавання, випромінювання та/або приймання її у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих або нерухомих зображень чи в інший спосіб.

Згідно зі статтею 3 Закону суб'єктами відносин, пов'язаних із захистом інформації в системах, є:

володільці інформації; власники системи; користувачі;

спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань організації спеціального зв'язку та захисту інформації і підпорядковані йому регіональні органи.

На підставі укладеного договору або за дорученням власник системи може надати право розпоряджатися системою іншій фізичній або юридичній особі - розпоряднику системи.

З огляду на зазначене, проект Закону потребує доопрацювання та чіткого визначення виду системи та її суб'єктів, пов'язаних із захистом інформації в системі.

Абзацами двадцять дев'ятим та тридцятим підпункту 7 пункту 3 розділу VII проекту Закону, частину третю статті 7 Закону про БЕБ пропонується викласти у такій редакції:

«3. Бюро економічної безпеки України має безпосередній, у тому числі автоматизований, доступ до інформаційних (автоматизованих), електронних комунікаційних, інформаційно-комунікаційних систем, публічних електронних реєстрів, банків та баз даних, держателем (адміністратором) яких є органи державної влади або органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації всіх форм власності з часткою державної власності понад двадцять п'ять відсотків, користується державними, у тому числі урядовими, засобами зв'язку і комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами. Такий доступ надається Бюро економічної безпеки України

безоплатно, у спосіб, визначений законом, в порядку спеціального доступу або електронної інформаційної взаємодії».

Слід звернути увагу, що правові, організаційні і фінансові засади створення та функціонування публічних електронних реєстрів з метою захисту прав та інтересів фізичних та юридичних осіб під час створення, зберігання, оброблення та використання інформації у публічних електронних реєстрах встановлює Закон України «Про публічні електронні реєстри» (далі – Закон 1), який набрав чинності 01 січня 2022 року.

Відповідно до статті 34 Закону 1 користування реєстровою інформацією здійснюється у порядку загального доступу, спеціального доступу та електронної інформаційної взаємодії між реєстрами.

Частиною другої цієї ж статті Закону 1 передбачено, що держатель самостійно або за допомогою адміністратора реєстру забезпечує безоплатний, необмежений у часі та неавторизований доступ (загальний доступ) у формі забезпечення можливості самостійного перегляду, копіювання і збереження за допомогою загальнопоширених програмно-апаратних (у тому числі мобільних) засобів до реєстрової інформації, що не належить до інформації з обмеженим доступом, необмеженому колу осіб через офіційні інтернет-ресурси держателів та адміністраторів реєстрів та/або єдиний державний веб-портал відкритих даних, а також право їх подальшого вільного використання.

Реєстрові дані надаються у форматі, що дозволяє їх автоматизоване оброблення електронними засобами, а також у формі витягів, довідок, викопіювань, що можуть отримуватися зацікавленими особами за допомогою електронних інтерфейсів реєстрів та/або шляхом особистого або письмового (поштовим відправленням) звернення до публічного реєстратора.

Згідно частини третьої цієї ж статті Закону 1 користуватися реєстровою інформацією у порядку спеціального доступу мають право:

1) органи державної влади та органи місцевого самоврядування - у випадках, передбачених законодавством, за умови що така інформація не може бути отримана у порядку електронної інформаційної взаємодії між реєстрами;

2) саморегульвні організації, банки, нотаріуси, юридичні особи публічного або приватного права, фізичні особи - підприємці, фізичні особи, які здійснюють незалежну професійну діяльність, ліцензіати, сертифіковані особи - для цілей та у випадках, встановлених законодавством;

3) фізичні та юридичні особи - щодо реєстрової інформації, яка може надаватися за плату (яка входить до складу плати за відповідні послуги реєстрів) необмеженому колу осіб;

4) міжнародні організації та їх об'єднання - у випадках та обсязі відповідно до міжнародних зобов'язань України;

5) правоволодільці - щодо реєстрової інформації про себе, власне майно, майнові та немайнові права, спеціальні статуси тощо.

Користування реєстровою інформацією у порядку спеціального доступу здійснюється у формі надання доступу до інформації реєстрів у режимі читання, а також у формі витягів, довідок, інформаційних, статистичних та аналітичних

звітів, доступу через прикладні програмні інтерфейси реєстрів, інформаційно-комунікаційну систему оператора та в інших, встановлених законом або іншими актами законодавства, згідно з якими створено реєстри, формах. Правоволодільці також мають право на отримання відповідної реєстрової інформації у формі документів, що створюються під час ведення реєстрів.

Користування реєстровою інформацією у порядку спеціального доступу здійснюється на платній основі, крім випадків, визначених законом або іншими актами законодавства, згідно з якими створено відповідні реєстри.

Таким чином, Законом 1 визначено, що користування реєстровою інформацією здійснюється в порядку загального, спеціального доступу, а також в порядку електронної інформаційної взаємодії.

Крім того, щодо надання спеціального доступу до реєстру у законі або іншому акті законодавства, згідно з якими створено реєстри має бути визначено відповідні положення щодо отримання такого доступу.

Таким чином, абзац тридцятий підпункту 7 пункту 4 розділу VII «ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ» проекту Закону потребує доопрацювання визначивши спосіб доступу таким, що надаватиметься в порядку спеціального доступу або електронної інформаційної взаємодії.

У запропонованій редакції абзацу тридцятого підпункту 7 пункту 3 розділу VII проекту Закону міститься формулювання:

«...користується державними, у тому числі урядовими, засобами зв'язку і комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами».

Зазначена термінологія потребує приведення у відповідність до чинного законодавства, зокрема Закону України «Про електронні комунікації» (№ 1089ІХ від 16.12.2020, далі – Закон про ЕК) та Закону України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» (№ 337/98-ВР від 03.06.1998, далі – Закон про ДССЗІ).

Закон про ЕК встановлює правові та організаційні основи державної політики у сферах електронних комунікацій та оновлює понятійний апарат. Відповідно до пункту 25 частини першої статті 2 Закону про ЕК, електронна комунікаційна мережа – це комплекс технічних засобів електронних комунікацій та споруд, призначених для надання електронних комунікаційних послуг. Згідно з пунктом 130 частини першої статті 2 Закону про ЕК, технічні засоби електронних комунікацій – це обладнання, станційні та лінійні споруди, призначені для організації електронних комунікаційних мереж. Ці терміни є більш точними та технологічно нейтральними порівняно з використаними у проекті Закону термінами «засоби зв'язку і комунікацій» та «технічні засоби».

Водночас Закон про ДССЗІ у абзаці вісімнадцятому частини першої статті 1 містить визначення термінів система спеціального зв'язку - сукупність обладнання та засобів для забезпечення користувачів спеціальним зв'язком та державна система урядового зв'язку - система спеціального зв'язку для управління державою.

Зважаючи на викладене, з метою забезпечення термінологічної єдності законодавства, усунення застарілих понять та підвищення юридичної точності,

пропонується викласти відповідний фрагмент у пропонованій проектом Закону редакції частини 3 статті 7 Закону про БЕБ таким чином:

«...користується державними електронними комунікаційними мережами, системами спеціального зв'язку, у тому числі державною системою урядового зв'язку, а також технічними засобами електронних комунікацій».

Запропонована редакція коректно відображає види мереж та засобів, доступ до яких передбачається для Бюро економічної безпеки України, узгоджується з термінологією профільних законів та усуває неоднозначність у тлумаченні.

Проектом Закону пропонується Закон України «Про захист економічної конкуренції» доповнити статтею 26¹, зокрема абзацом 22 такого змісту:

«Рішення Антимонопольного комітету України за результатами оцінки (скринінгу) прямих іноземних інвестицій приймається більшістю голосів від складу Комітету, надсилається інвестору та підлягає оприлюдненню на офіційному веб-сайті Антимонопольного комітету України (крім інформації з обмеженим доступом)».

Також, проектом Закону пропонується викласти частину третю статті 17 Закону України «Про скринінг прямих іноземних інвестицій» так:

«3. Антимонопольний комітет України забезпечує інформування громадськості про результати застосування механізму перевірки прямих іноземних інвестицій (скринінгу) публікації щорічних узагальнених звітів».

Слід зазначити, що відповідно до пункту 1 статті 10¹ Закону України «Про доступ до публічної інформації», публічна інформація у формі відкритих даних - це публічна інформація у форматі, що дозволяє її автоматизоване оброблення електронними засобами, вільний та безоплатний доступ до неї, а також її подальше використання. Розпорядники інформації зобов'язані надавати публічну інформацію у формі відкритих даних на запит, оприлюднювати і регулярно оновлювати її на єдиному державному веб-порталі відкритих даних та на своїх веб-сайтах.

На підставі вищенаведеного пропонується:

абзац 22 статті 26¹ Закону України «Про захист економічної конкуренції» у редакції проекту Закону викласти так:

«Рішення Антимонопольного комітету України за результатами оцінки (скринінгу) прямих іноземних інвестицій приймається більшістю голосів від складу Комітету, надсилається інвестору та підлягає оприлюдненню на офіційному веб-сайті Антимонопольного комітету України (крім інформації з обмеженим доступом), а також у формі відкритих даних на Єдиному державному вебпорталі відкритих даних».

частину 3 статті 17 Закону України «Про скринінг прямих іноземних інвестицій» у редакції проекту Закону викласти так:

«3. Антимонопольний комітет України забезпечує інформування громадськості про результати застосування механізму перевірки прямих іноземних інвестицій (скринінгу) шляхом публікації щорічних узагальнених

звітів, зокрема у формі відкритих даних на Єдиному державному вебпорталі відкритих даних».

Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України у своєму висновку до законопроекту (реєстр. № 14062) висловила такі пропозиції.

Відповідно до пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 28.04.2023 № 415 «Про затвердження Порядку ведення Реєстру об'єктів критичної інфраструктури, включення таких об'єктів до Реєстру, доступу та надання інформації з нього» встановлено, що під час дії воєнного стану, а також протягом дванадцяти місяців після його припинення чи скасування, безпосередній доступ до інформації, що міститься в Реєстрі, в тому числі до інформації, яка розміщується на офіційному веб-сайті уповноваженого органу у сфері захисту критичної інфраструктури України, є обмеженим.

Інформація з Реєстру надається посадовим/службовим особам суб'єктів національної системи захисту критичної інфраструктури за суб'єктом права чи за об'єктом критичної інфраструктури за письмовим запитом до Адміністрації Держспецзв'язку.

У зв'язку із вищезазначеним, слід зазначити, що під час дії воєнного стану інформація про приналежність суб'єкта господарювання до операторів критичної інфраструктури не може бути надана іноземному інвестору на запит центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику через Єдиний державний веб-портал електронних послуг.

Враховуючи викладене, пункт 1 частини першої статті 8 законопроекту пропонується виключити.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» Держспецзв'язку є державним органом, який призначений для забезпечення функціонування і розвитку державної системи урядового зв'язку, Національної системи конфіденційного зв'язку, формування та реалізації державної політики у сферах криптографічного та технічного захисту інформації, кіберзахисту, поштового зв'язку спеціального призначення, урядового фельд'єгерського зв'язку, активної протидії агресії у кіберпросторі, а також інших завдань відповідно до закону.

Таким чином, Держспецзв'язку не є уповноваженим органом для здійснення скринінгу правочинів щодо іноземних інвестицій, оскільки до її повноважень не належать функції оцінки відповідності таких правочинів вимогам законодавства у сфері інвестиційної політики.

В свою чергу, пунктом 22 частини першої статті 1 Закону України «Про критичну інфраструктуру» (далі – Закон) визначено, що секторальний орган у сфері захисту критичної інфраструктури - державний орган, визначений законодавством відповідальним за забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері захисту критичної інфраструктури в окремому секторі критичної інфраструктури (далі – секторальний орган).

Відповідно до підпункту «а» пункту 10 частини першої статті 19 Закону секторальні органи виконують збір, аналіз та узагальнення даних щодо об'єктів критичної інфраструктури та загроз їх функціонуванню.

Враховуючи зазначене, пропонується в абзаці першому частини першої статті 20 законопроекту слова «Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України» замінити словами «секторальний орган, відповідальний за забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері захисту критичної інфраструктури у відповідному секторі критичної інфраструктури»;

Разом з тим, підпункт 7 пункту 3 розділу II законопроекту, яким пропонується доповнити статтю 14 Закону України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» новим пунктом 96 щодо забезпечення виконання закону «Про скринінг прямих іноземних інвестицій» пропонується виключити.

Народні депутати України – члени Комітету при обговоренні законопроектів зазначили, що вони покликані, зокрема, забезпечити: підвищення інвестиційної привабливості України, прозорі умови для інвесторів і збільшення довіри з боку бізнесу, зміцнення співпраці з Європейським Союзом, баланс інтересів держави і приватних інвесторів.

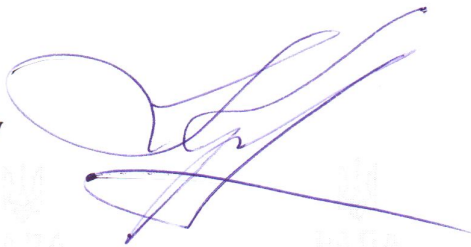
Разом з тим, висловлені зауваження та пропозиції потребують опрацювання та врахування.

Враховуючи зазначене, за результатами обговорення Комітет ухвалив:

1. Рекомендувати Комітету Верховної Ради України з питань економічного розвитку врахувати висловлені зауваження та пропозиції під час підготовки та розгляду проекту Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій (реєстр. № 14062 від 22.09.2025), поданого народним депутатом України Наталухою Д. А. та іншими народними депутатами України та проекту Закону про скринінг прямих іноземних інвестицій (реєстр. № 14062-1 від 07.10.2025), поданого народним депутатом України Буймістер Л. А.

2. Направити Висновок про розгляд зазначених законопроектів до Комітету Верховної Ради України з питань економічного розвитку.

Голова Комітету

М. КРЯЧКО